

ZWABBER

Zwabber is mijn 'trouwe' viervoeter. Een heuse 'Samson' (nee ik heet niet Gertje;-) die hoe anders ook alleen maar zo kan heten. Zwabber dus.

De jeugd van nu weet niet eens wat een Zwabber is, Swiffer kennen ze wel, en dan verschijnt er een lach.

Mijn Zwabber is de ideale hond, trouw(?), lief, bedelt en zwemt niet, wil graag de roedel bijeen houden (met al mijn jongens best fijn) én goed opgevoed (mijn verdienste) want luistert. Wat wenst een baasje zich nog meer?

Hij heeft een klein traumaatje opgelopen, verlatingsangst, en sindsdien slaapt hij het liefst in mijn bed. Zover gaat mijn liefde voor hem niet, maar ik heb moeten accepteren dat hij dan in ieder geval voor mijn deur gaat liggen. Ach, wie kan een 'trouwe' Zwabber dat nou weigeren?

Oke, hij heeft nog een angstje, onweer en vuurwerk maken hem heel bang. Als goede coach zag ik daar mijn kans schoon dus therapie sessies per cd gevolgd, ballonnen naast hem laten knallen en dan heel blij doen en vooral geen aandacht aan hem schenken zodat hij maar denkt dat het de normaalste zaak van de wereld is al dat geknal....het hele gezin deed mee, hoe leuk is het niet ballonnen te knallen? Als ik zo met mijn cliënten om zou gaan...

Het afgelopen jaar ben ik een aantal keer gebeld: "Mevrouw ik sta hier in de Mediamarkt met uw hond....".

Geschrokken van knallen uit een aanpalend fietstunneltje vlucht hij naar iets waar hij binnen kan, als onze deur dan dicht is, omdat hij zelf niet naar binnen wilde, ja dan is de Mediamarkt de aangewezen plek.

Mijn trouwe viervoeter gaat mee waar het kan, zo ook afgelopen zomer, Italië. Daar zijn ze tenminste gek op veel kinderen, gehandicapten en honden. Ik voel me er welkom!

Op een avond zitten we heerlijk te eten in ons best aardig gehuurde huis boven op een berg met best aardig uitzicht. "Weet iemand waar Zwabber eigenlijk is?" "Goh, eh nee...o ehm vanmiddag was er natuurlijk wel even een onweersbuitje...hebben we hem zolang al niet gezien?"

Met zoon nummer 5 de auto in, op zoek, roepend door het dal. Na 5 minuten gaat mijn telefoon, een Italiaans nummer. Pronto, Signora? Ik zeg: Si Signora, hai tu mio cane? Si si, parlez vous Francais? Mais oui, naturellement... Frans of Italiaans, ik klets even zo leuk mee.

Wat bleek, Zwabber was die middag verdwenen en gevonden door het lokale 'opvangadres' van zielige honden. Dat was even mazzel hebben.

De vrouw zag een Zwitserse penning met zijn naam en een telefoonnummer en dacht, die is zo teruggebracht. Kat in het bakkie...zij, een Walonische belg, belt dus naar Zwitserland. Geen aansluiting. Nou ja dan waarschijnlijk Frankrijk (tegen de grens van Zwitserland misschien met zo'n penning?), geen aansluiting.... Italië? Duitsland.....? Inmiddels was het avond en dacht ze opeens: Zwabber? Dat is een Nederlandse naam! Haar afkomst kwam ons ten goede.

Ze belt haar zus in België en vraagt haar de nummers te bellen, geen aansluiting...en toen dacht ze, nog 1 poging, ik bel Nederland, en daar nam ik op.

We hebben afgesproken bij het postkantoor (20 min bij ons huis vandaan) en na een tijdje wachten arriveerde er een rode auto en stapte de Belgse dame uit. Zwabber moesten we motiveren uit de auto te komen en hij leek niet erg blij ons te zien. Allemans vriend...voor een paar rottige hondenkoekjes ben je te paaien he...Hoezo naast mijn deur slapen??

De rode auto bleek hemelsbreed 500 meter bij ons vandaan te wonen en was ons al opgevallen want het gaf zo'n mooi sfeerbeeld tegen die berg aan. Zijn we daarom helemaal naar het Postkantoor gereden? Zo goed is mijn Italiaans en Frans dan toch weer niet.

Wij bedanken haar en ik beloof nog even langs te komen de komende dagen.

Hier dan een wordt vervolgd??

Maar dan moet er een verbindings zin naar het vorige stukje komen...? Help!!

Zoon 5 vertrekt en ik blijf nog wat langer. "Mam, je moet nog wel bij die mevrouw langs he?" Bij een volgende onweersbui bedenk ik me dat ik nu toch echt bij haar langs moet, met een fles wijn en een grote hondenworst vertrek ik naar het rode autootje op de andere berg.

Het hondengeblaf komt me tegemoet, ik baan me een weg met mijn net nieuw gekochte (outletje) Michael Kors tasje door een wirwar aan blaffende, stinkende, grommende, puistige, etterige, kreupele, korstige, tanden blootleggende en onzinnelijke honden. Ariane komt me hartelijk tegemoet. Ze had net eerst even snel twee honden opgesloten die andere honden of mensen aanvallen, slechts vermoorden..

Ga zitten! Ik stap over uitwerpselen en neem plaats aan een tafel vol papierwerk waar ze een hoekje vrijmaakt. Wil je wat drinken? Ik kijk om me heen en zie een hele oude vieze roestige koelkast, schimmelende muren, een aanrecht waar de afwas van minstens een maand staat en de vliegen komen gezellig op mijn schouder zitten...Ja lekker, graag!

Wat kan mij gebeuren, een vies glas? Daar is geen mens aan dood gegaan. De moeite die deze vrouw heeft gedaan om mijn trouwe (? overloper dachten we nadat hij zo flauwtjes uit haar auto stapte) viervoeter bij mij terug te brengen is een drankje waard.

Ik krijg uit een andere, iets minder roestige ijskast een Fanta die vers geopend wordt. Er komt een plastic bekertje uit een nieuw geopend zakje, en ze serveert er een koekje, uit een blik waar ze ter plekke het plakband vanaf haalt, bij.

Wat een service en hygiene, niets is wat het lijkt!

En daar zitten we, ik bruin gebrand van een zalige vakantie met m'n MK, zij in een oude spijkerbroek en wit smoeltje. Of ik het erg vindt dat ze een sigaret opsteekt, nee natuurlijk niet, dat kan ik dan ook nog wel hebben.

Ze brandt los en zonder iets te hoeven doen vertelt ze me haar levensverhaal. Ze spreekt weinig Nederlands behalve als ze het over mannen heeft. Die moet allemaal "BUITEN" blijven zegt ze... het is genoeg geweest met die mannen...En zo zitten we twee Fanta en dito koekjes verder geanimeerd te praten. Wat een mooie vrouw, wat een geschiedenis, wat een onvoorwaardelijke liefde voor dieren..

Met een warm hart neem ik afscheid van haar, wat een pareltje van een ontmoeting.

Zou ik in haar buurt wonen zou ik aangeboden hebben haar te helpen met organiseren. Dat gaat niet. Toch weet ik dat deze ontmoeting ons beiden weer wat gebracht heeft. Zij heeft haar verhaal kunnen delen en ik weet weer en opnieuw dat oordelen zo zinloos is!